

Sygn. akt V CSK 186/14

POSTANOWIENIE

Dnia 23 października 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Antoni Górski

w sprawie z powództwa T. [...] S.A. w K. (poprzednio [...] Z. [...] S.A. w G.)

przeciwko [...] "Ł." S.A. w upadłości układowej w Ł.

z udziałem interwenientów ubocznych nadzorcy sądowego [...] "Ł." S.A.

w upadłości układowej w Ł. i G. Sp. z o.o. w Ł.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 23 października 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 26 kwietnia 2013 r., sygn. akt V ACa [...], V ACa [X.],

odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania; zasądza od pozwanej na rzecz powoda 3600 (trzy tysiące sześćset) złotych kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

W obszernym uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania pozwany poddaje w wątpliwość legitymację czynną strony powodowej w niniejszym procesie, podważając wykładnię art. 192 pkt 3 k.p.c., przyjętą przez Sąd Apelacyjny. Opiera się ona na brzmieniu tego przepisu, który stanowi, że po doręczeniu odpisu pozwu zbycie w toku sprawy rzeczy lub prawa, objętych sporem, nie ma wpływu na dalszy bieg sprawy; nabywca może jednak wejść na miejsce zbywcy za zezwoleniem strony przeciwnej. Zdaniem skarżącej, takie rozwiązanie nie może mieć zastosowania w realiach rozpoznawanej sprawy, których specyfika polega na tym, że doszło do zbycia zorganizowanych części przedsiębiorstwa, w skład których wchodziły wierzytelności objęte sporem, a to - jego zdaniem - powinno skutkować utratę legitymacji czynnej zbywcy w procesie. Odmienne stanowisko Sądu Apelacyjnego w tej kwestii prowadzi bowiem do sytuacji, w której nabywca tych składników pozostawałby w zasadzie bez jakiegokolwiek ochrony prawnej, czego nie można zaakceptować.

Odnosząc się do tej zasadniczej argumentacji pozwanego trzeba stwierdzić, że była już ona przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego w innej sprawie toczącej się pomiędzy tymi samymi stronami - V CSK 285/13. W uzasadnieniu wyroku w tamtej sprawie z dnia 16 kwietnia 2014 r. Sąd Najwyższy podtrzymał dotychczasowe stanowisko, wynikające z gramatycznej wykładni art. 192 pkt 3 k.p.c., podkreślając, że celem przyjętego w tym przepisie rozwiązania jest stabilizacja postępowania sądowego, poczynając od chwili doręczenia odpisu pozwu, i ochrona strony przeciwnej przed ujemnymi skutkami zbycia rzeczy lub prawa w toku procesu. W tej sytuacji zbędne byłoby ponowne wypowiedzanie się przez najwyższą instancję sądową w tej samej kwestii. Dlatego odmówiono przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, obciążając jednocześnie stronę pozwaną kosztami postępowania kasacyjnego (art. 398⁹ § 2 k.p.c. w zw. z art. 98 § 2 k.p.c.).